

บทที่ 1

ทิวีฟุ้งหัวคะมำไปในความมืด ผมหยักศกสีน้ำตาลของเธอปลิวใส่หน้าขณะที่ผนังถูกระพือเสียงดังรอบตัว "เซบ!" เธอตะโกน "ยังอยู่ตรงนั้นไหม"

มีแสงสว่างส่องลอดรอยแยกอยู่ลิบ ๆ

ถึงเสียที

เธอเคลื่อนที่ช้าลงขณะรอยแยกขยายใหญ่ขึ้นจนกลายเป็นช่องเปิด แล้วแทรกตัวออกจากถูกระสอบ ร่างของเธอขยายกลับคืนสู่ขนาดปกติเหมือนลูกโป่งที่กำลังเติมน้ำ

เธออยู่ในห้องเล็กๆ ที่ตกแต่งอย่างฟุ้งเฟ้อ แสงจันทร์ส่องลอดช่องหน้าต่างทรงกลมที่มีบานเดียวเข้ามาอาบบนโต๊ะทำงานไม้โอ๊กขัดเงา แก้วน้ำหนึ่ง และพรหมหมา เด็กชายผิวซีด ผมบลอนด์ยุ่งเหยิง ดวงตาสีเขียวเหมือนเธอยืนฟังผนังอยู่

"เซบ เราอยู่ที่ไหนนะ"

พี่ชายของเธอทำแก้มปอง "พูดไม่ได้...พยายามไม่ให้ฟังอยู่"

"เราอยู่บนเรือ" เสียงสั้นพรวดซ่างหลังเธอกกล่าวตอบ "และเราไม่ได้อยู่"

ตามลำพัง"

ไอวีหันไปพบวาเลเรียน เพื่อนของพวกเธอ ใบหน้าสีแทนเป็นเหลี่ยมเป็นสันของเขาแสดงความกลัดกลุ้ม เขาคุกเข่าอยู่ข้างร่างชายคนหนึ่งที่สวมเครื่องแบบสีดำ ชายคนนั้นนอนแผ่อยู่บนพื้น แขนข้างหนึ่งยกขึ้นเหนือศีรษะ อีกข้างหนึ่งถูกทับอยู่ที่ลำตัว เขาดูอายุพอๆกับพ่อแม่ของไอวีกับเซบ คือวัยสี่สิบกลางๆ ไว้เคราหยิกสีบลอนด์และมีเส้นสีขาวพาดผ่านคิ้วข้างซ้าย

"เขาหลับอยู่หรือ" ไอวีถามพลางคลานเข้าไปใกล้ ดวงตาของชายคนนั้นปิดอยู่ เธอสะกิดไหล่เขา แต่เขาไม่ตอบสนอง

วาเลเรียนลดหูลงใกล้ริมฝีปากของชายคนนั้นแล้วแตะนิ้วที่คอ "เขาไม่หายใจ"

"เราต้องช่วยเขานะ!"

"ฉันว่าเราช่วยอะไรไม่ได้หรอก" วาเลเรียนยกนิ้วออก กลืนน้ำลาย "ซีฟเจอเขาไม่ตื่นแล้ว"

ไอวีนิ่งค้าง "เธอหมายความว่า..."

"เขาตายแล้ว" วาเลเรียนพูดอย่างหม่นหมอง "ตัวเขายังอุ่นอยู่ เพิ่งเกิดเรื่องขึ้นเมื่อเร็วๆ นี้แน่"

เสียงบั้งดังขึ้นขณะที่เซบเอามืออุดปากฟุ้งตัวผ่านประตูไป เปิดช่องให้ไอวีเหลือบเห็นห้องน้ำปูหินอ่อนสีขาว "บางที่เขาอาจสะดุดพรมลึ้ม" เธอเสนอความเห็น ห้องกว้างไปมาขณะที่เธอลุกขึ้นยืน ชูดแก้ววิสกี้บนถาดตรงมุมห้องสั้นๆ กัก

วาเลเรียนทำหน้าที่ "ฉันว่าไม่ใช่หรอก ศีรษะเขาไม่มีรอยปูดและไม่มีเลือดจากรอยแผล" เขาลุกขึ้นยืนและพิจารณาห้องโดยสาร ผมสีเข้มชี้ได้แต่ กางเกงยีนเข้ารูปขาดๆ และรองเท้าบาสเกตบอลสีแดงเปรอะโคลนของเขาดูผิดที่ผิดทางท่ามกลางโคมไฟประดับอัญมณีและกระจกเงารอบทอง "เราต้องรู้ให้ได้ว่าเราอยู่บนพาหนะอะไร"

"มีป้ายติดบนแจ็กเกตของเขา" ไอวีสังเกตเห็น โลโก้มีคำว่า "ตันเรือ" เธออ่าน "เรือยนต์เอด์แลนเดอร์"

เสียงกดชักโครกดังขึ้น แล้วประตูห้องน้ำก็เปิดออก เซบใช้แขนเสื้อมีผู้ัดเช็ดปาก "โทษะที ฉันทกลันไมไหวแล้ว"

ไวยี่ยนจุมุกขณะที่เขาเดินย่ำเท้ามาที่กลางห้องโดยสารและหยิบโทรศัพท์มือถือออกจากกระเป๋ากางเกงยีน "พีช่วยทำอะไรที่เป็นประโยชน์หน่อยได้ไหม" เธอถาม "พีเป็นคนที่ทำให้เราหลุนผลันทำเรื่องพวกนี้โดยไม่วางแผนนะ"

เซบถลิ่งตาจ้องเธอ "มันเป็นการทดลอง ฉันทไค้ความคิดริเริ่ม ไมรู้ณีว่าจะมีคนตายที่นี" เขาไหล่กว้างและตัวสูง แขนกล้ามเป็นมัดแบบคนที่ซ้อมตีกลองหนึ่งชั่วโมงทุกเย็นซึ่งนับเป็นเคราะห์ไมดีสำหรัไวยี่ ไวยี่ไม่รู้ณีว่าพวกเขาเป็นพีน้องกันได้อย่างไร เธอณะผอมบางเหลือเกิน

วาเลียนมองข้ามไหล่เซบไป "อุปกรณ์นั้นบอกได้ว่านายอยู่ที่ไหนเธอ"

ไวยี่ยังคงคิดว่ามันแปลกที่วาเลียนแทบไม่รู้ณีอะไรเลยเกี่ยวกับเทคโนโลยีธรรมดา

"อืมมม" เซบเลื่อนนิ้วไปบนโทรศัพท์สองสามครั้ง "จีพีเอสใช้ได้ แต่ฉันทไค้เครื่องขายเจ้าอื่นอยู่ เพราะฉันทต้องอยู่ที่ไหนสักแห่งนอกสหราชอาณาจักร" เขาเบิกตาโต "ไ่ว้ว ดูจากนีแล้ว เราอยู่นอกชายฝั่งนอร์เวย์นะ!"

"นอร์เวย์เธอ" วาเลียนควำถูกระสอบที่ไวยี่เพิ่งคลานออกมา และหยิบป้ายกระดาษห้อยถุงที่ผูกอยู่ตรงปากถุง เขาอ่านทวนสองครั้ง "ฉันทเขียนป้ายถูกต้องแน่นอน มันเขียนว่า เซเลนา ไกรมส์ แต่เขามาทำอะไรที่นอร์เวย์กันล่ะ"

เซบสะบัดศีรษะ "เออ ลักพาดัวพ่อแม่ ชู่กรรโชก และทรมานคนละมั้ง พวกเดีร์จน่าจะทำเรื่องแบบที่พวกผู้ร้ายทำกันทั่วโลกนั้นแหละ"

ไวยี่รู้สึกเย็นเยือกไปทั้งร่าง เดีร์จคือองค์กรที่ชั่วร้ายมาก แคไค้ได้ยินชื่อของพวกนั้นก็ทำให้เธอตัวสั่นแล้ว "เรายังไม่รู้ณีว่าเซเลนาอยู่ที่นีหรือเปลำ ป้ายนั้นอาจไค้ไมไค้" เธอแอบหวังลึกๆ ว่ามันจะไค้ไมไค้ เซเลนา ไกรมส์เป็นตัวอันตรายครั้งสุดท้ายที่พวกเขาพบกัน ไวยี่เกือบถูกหมาป่าที่เซเลนาเลี้ยงไว้กินเข้าไปแล้ว "บางทีถุนั้นอาจพาเราไปหาคนคนนั้นตรงๆ ไมไค้ไปไค้แต่สถานที่ที่เก๊าะจงไว้เหมือนกระเปำไม่ธรรมดาไปอื่น ๆ ทั้งหมด"

"ดูงูใบนี้ไม่เหมือนกัน" วาเลียนยืนกราน "เธอก็รู้ วัตถุไม่ธรรมดาอันยิ่งใหญ่เป็นวัตถุไม่ธรรมดาห้าชิ้นที่ทรงพลังที่สุดที่มีอยู่ บอกเลยว่าสิ่งนี้ทำอะไรได้มากกว่าที่เรารู้"

ไอวีพินิจดูกระสอบใส่มันฝรั่งเก่าโครโกโส แปลกดีเมื่อคิดว่าจะอะไรบางอย่างที่ดูขงสามัญเหลือเกินจะมีพลังส่งเธอไปไกลหลายพันไมล์ในเวลาเพียงไม่กี่วินาที แต่วัตถุไม่ธรรมดาทั้งหลายก็เป็นอย่างนั้น แม้แต่ชิ้นที่ดูปกติที่สุดในชีวิตประจำวันก็อาจซ่อนความสามารถพิเศษไว้

เซบเซมันมองต้นเรือ "ในมือเขามีอะไรนะ"

ไอวีหันเหความสนใจกลับไปศพ อะโรบางอย่างเปล่งประกายอยู่ในกำมือของเขา เธอดีใจที่สวมถุงมืออยู่ขณะค่อยๆ แงะนิ้วมือของเขาให้แบออก เผยให้เห็นเหรียญเงินเล็กจิ๋ว มันงอตรงกลางและมีข้อความรอบๆ ขอบ

"เหรียญหกเพนนีงอ" เธอโผล่ออกมา พลังถอยกรูด เธอจำเหรียญนั้นได้ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน มันคือนามบัตรของพวกเดิร์จ

"เดิร์จคนหนึ่งฆ่าเขา" วาเลียนพูด สีหน้าบึ้งตึง "ป้ายห้อยดูต้องใช้การได้แน่ ไม่อย่างนั้นก็บังเอิญเกินไป เซเลนาฆ่าเขา"

เซบเหลือบมองทางหางตาไปที่ประตูซึ่งเปิดไปสู่ส่วนอื่นๆ ของเรือ "เซเลนาต้องเพิ่งออกจากห้องนี้ไปไม่กี่นาทีก่อนเราจะมาถึง ซึ่งหมายความว่าเธออยู่ที่ไหนสักแห่งบนเรือลำนี้ เป็นไปได้ว่าอยู่กับสมาชิกคนอื่นๆ ของเดิร์จ" เขาหยิบถุงไม่ธรรมดาอันยิ่งใหญ่ขึ้นจากพื้น "เธอพูดถูก พวกเราไม่ได้คิดให้รอบคอบ ไปจากที่นี่กันเถอะ"

ไอวีกำลังจะร้องเตือนบอกพรรคพวกตอนที่กลิ่นสารเคมีฉุนกึกโชยเข้าไล่ไปหน้าจนเธอต้องกะพริบตา "อี๋ กลิ่นนั้นมาจากไหนนะ"

วาเลียนดมและเบนสายตาไปจับจ้องเหรียญหกเพนนีงอในมือของต้นเรือ "หญ้าทั้งกวีต" เขาคำราม "ต่อให้อยู่ที่ไหนฉันก็จำกลิ่นนั้นได้ เดิร์จจุ่มมันกับพ่อแม่ฉัน เป็นยาพิษที่ทำให้เราพูดความจริงก่อนตาย เหรียญนั้นมีทั้งกวีตเคลือบอยู่ มันต้องซึมเข้าไปทางผิวหนังของเขาแน่"

ความรู้สึกผิดกระตุกหัวใจของไอวีเมื่อเธอนึกถึงพ่อแม่ของวาเลียน "เรายังไปไม่ได้" เธอบอกเซบ "ถ้าเรารู้ว่าเซเลนาฆ่าผู้ชายคนนี้ทำไมและเขามาทำอะไรที่นี่ มันจะช่วยให้เราเข้าใจว่าเดิร์จวางแผนอะไรอยู่และหยุดพวกเขาได้"

"ไอวี มันอันตรายเกินไปนะ!" เซบประท้วง "เซเลนาฆ่าชายคนนี้ไปแล้ว ถ้าเขาเห็นเรา เขาก็จะฆ่าเราด้วย"

ไอวีอยากบอกพี่ชายว่าเขาควรนึกถึงเรื่องนั้นก่อนจะเริ่มแผนทุกอย่างนี้ แต่ไม่มีเวลามาเถียงกัน "เราไม่รู้ว่าเซเลนาจะอยู่บนเรือนานแค่ไหน เราต้องฉวยโอกาสเดี๋ยวนี้"

"ฉันมีอะไรบางอย่างที่ช่วยเราได้" วาเลียนพูด "ฉันหมายถึงอะไรที่ช่วยเราซ่อนตัวได้นะ นายหาแผนผังเรือลำนี้บนอุปกรณ์นั้นได้ไหม เซบ มันชื่อเรือยนต์เฮาต์แลนเดอร์"

เซบคำรามไม่เห็นด้วย พลังยึดถ่วงไม่ธรรมดาอันยิ่งใหญ่ใส่กระเป่าเสื้อมีผู้ดูแลและหยิบโทรศัพท์ออกมา "เรือยนต์เฮาต์แลนเดอร์ นี่ไง เป็นเรือสินค้าที่ล่องระหว่างนอร์เวย์กับลอนดอน มีสามชั้นกับห้องเครื่องยนต์ และมีบันจันใหญ่บนดาดฟ้าที่เก็บตู้สินค้า"

ไอวีสงสัยว่าทำไมเดิร์จถึงสนใจเรือธรรมดาอย่างเรือยนต์เฮาต์แลนเดอร์ "ขึ้นไปบนดาดฟ้ากันเถอะ" เธอเสนอ "เราสำรวจตู้สินค้าได้ บางทีสินค้าอาจให้เบาะแสว่าทำไมเดิร์จถึงมาที่นี่"

"แผนดีนี่" วาเลียนล้วงเข้าไปในแจ็กเกตหนังและหยิบขวดน้ำหอมคริสตัลไบเบิลออกมา มันมีหัวฉีดทองเหลืองหุ่หุ่ติดอยู่และบรรจุของเหลวสีเข้มปริมาณเล็กน้อย "เรือใหญ่ขนาดนี้มีลูกเรือเยอะแน่ เราต้องใช้สิ่งนี้เพื่อซ่อนตัว" เขาเขย่าขวด ดูว่ายังมีของเหลวเหลืออยู่ในนั้นหรือไม่

"มันคืออะไรนะ" ไอวีถาม เขยิบเข้าไปใกล้ขึ้น

วาเลียนเล็งหัวฉีดทองเหลืองมาที่ศีรษะเธอ "ทางเทคนิคแล้ว มันก็แค่ น้ำจากน้ำพุในขวดน้ำหอมไม่ธรรมดา แต่ชาวไม่ธรรมดาสวนใหญ่เรียกมันว่าเงาเหลว มันทำให้ผู้ผิดกลมกลืนไปกับเงาใดก็ตามที่พวกเขาสัมผัส มันจะไม่ทำให้เรา

ล่องหนโดยสิ้นเชิง แต่คนจะสังเกตเห็นเงาน้อยกว่าสังเกตเห็นคนจริงๆ มาก"

ไอวีดมขณะที่จะองของเหลวสีเข้มตกลงบนป่าเลื้อยไค้ดชนสัตว์สี่กรมหาและ
ผมของเธอ กลิ่นของมันเหมือนควีนนิตหนอย

"เรามีเวลาหนึ่งชั่วโมงก่อนมันจะระเหยและหมดฤทธิ์ไป" วาเลียนเตือน ฉีด
ของเหลวนั้นใส่เซบก่อนหันหัวสเปรย์ใส่ตัวเอง "ไปกันเถอะ"

พวกเขาปิดประตูห้องโดยสาร ทั้งร่างของตันเรือไวด์ตรงนั้น ทางเดินด้าน
นอกเป็นผนังโลหะโค้งเต็มไปด้วยหัวหมุดและทาสีเทาเป็นเงามัน ดูเหมือนอุโมงค์
ในโลกลอนาคด แสงไม่เป็นธรรมชาติทำให้เกิดเงาทุกแห่ง ไอวีก้าวเข้าไปในเงาแรก
ที่เจอ

"ไม่มีทาง!" เซบกระซิบ พลังจ้องตรงมาที่เธอ "ไอวี เธอหายตัวได้"

เธอยื่นมือไปข้างหน้าแต่มองไม่เห็นมือตนเอง เธอสำรวจร่างกาย ไม่มี
กระป๋อง ถุงน่องขนสัตว์เป็นขุย หรือร่องเท้าผ้าใบสีขาวถลอกปกเปิดให้เห็น
พวกมันดูจะละลายหายไปเงามีดี เธอทดลองเหยียดเท้าข้างหนึ่งเข้าไปในแสง
และเงารูปร่างเหมือนนิ้วเท้าก็ปรากฏบนพื้น

วาเลียนส่งสัญญาณบอกทั้งสองให้รีบ "มาเถอะ"

พวกเขารีบรุดไปตามทางเดินสู่บันได ภายในตัวเรือดูแข็งทื่อและคับแคบ
มีเสียงแปลกๆ ดังก้องไปมา ไอวีพยายามไม่อ้อยอิ่งกับป้ายเตือนต่างๆ ที่มีอยู่
ทุกแห่ง... **วาล์วดับเพลิง (ส่วนหลัก) อันตรายระเบิดได้ ขูชีพ ประตูฉุกเฉิน**

เธอเพิ่งคว้าราวจับตรงตีนบันไดเมื่อเสียงร่องเท้าบู๊ตย่ำหนักๆ ดังขึ้นเหนือ
ศีรษะ วาเลียนมุดเข้าไปในความมืดใต้บันได พาไอวีกับเซบไปด้วย ไอวีทำตัวลึบ
ติดผนัง หายใจหอบ ขณะที่ทะเลสีสวมเครื่องแบบสี่กรมหากลุ่มหนึ่งรุกกันลงมา
เสียงดังสนั่น

ไม่ยากเชื่อเลย เงาเหลวใช้ได้ผล

พวกลูกเรือตะโกนคำสั่งเป็นภาษาอื่นขณะรีบรุดผ่านประตูบานหนักสู่
ทางเดินถัดไป เมื่อพวกเขาหลับสายนตาไปแล้ว ไอวี เซบ และวาเลียนก็ออกจาก
เงามีดีและรีบขึ้นบันได

ข้างนอก อากาศยามค่ำคืนเต็มไปด้วยเสียงมหาสมุทรซัดสาดและคราง
กระหึ่ม ไอวิยืนกางขากว้างขณะที่เรือเอียงไปมา ความหนาวเย็นทึมแทงผิวจนเจ็บ
สายห้อยหลอดไฟสับัดรัวในสายลม สองตุลีนค้าโลหะยักษ์ที่ทอดยาวออกไป
บนดาดฟ้า พวกมันตั้งเรียงเป็นแถว มีช่องว่างให้คนผ่านได้ แต่สถานที่นี้ดูจะ
ว่างเปล่าอย่างน่าขนลุก วาเลียนขึ้นไปที่ยอดบันจันตัวใหญ่ซึ่งตั้งอยู่ตรงกลางระหว่าง
ตุลีนค้า แล้วพวกเขา ก็มุ่งหน้าไปหามัน

วาเลียนกับเซบหายตัวไปขณะเคลื่อนเข้าไปในเงามืด ไอวิรู้ว่าพวกเขาอยู่
ที่ไหนสักแห่งตรงนั้น แต่เธอรู้สึกเดียวดายเมื่อมองไม่เห็น

ตุลีนค้าขนาดมหึมาทาสีสดใส มีราวเหล็กหนากันประตูและประทับ
หมายเลขลำดับที่ด้านหน้า ไอวิสำรวจแต่ละตู้อย่างถี่ถ้วนขณะเดินผ่าน แต่เดา
ไม่ได้เลยว่ามันบรรจุอะไรไว้บ้าง

ขณะที่สืบคลานไปข้างตุลีนค้าสีแดง เธอได้ยินเสียงกระแทกดังจนทำให้ตัว
แข็งทื่อ มันฟังดูเหมือนอะไรสักอย่างกำลังเคลื่อนไหว*ข้างในนั้น* ไอวิสะดุ้งถอย
ขณะที่ร่างมืด ๆ สองร่างเคลื่อน*ทะลุผ่าน*ผนังเหล็กที่เป็นลายลูกฟูกออกมา เธอ
ยกมือขึ้นปิดปากเพื่อไม่ให้ส่งเสียงร้อง มีผู้คนประเภทเดียวเท่านั้นที่เคลื่อนที่ผ่าน
ของแข็งแบบนั้นได้...*เฝ้าพันธู์ของผู้ตาย*

แสงไม่สว่างพอให้มองเห็นร่างคู่นั้นได้ชัด ๆ แต่ร่างหนึ่งสูงมากและมีศีรษะ
รูปร่างประหลาด ส่วนอีกร่างหนึ่งสวมเสื้อคลุมมีฮู้ดขลิบขนเฟอร์สีขาว ไอวิตรวจดู
ว่าตัวเธอเองยังมีรูปลักษณะแบบเงาและอยู่หนึ่ง ๆ ร่างสวมเสื้อคลุมลอบเข้าไปในแฉ่ง
แสงจันทร์และเปิดหมวกฮู้ด เปียผมสีเข้มเงางามยาวถึงเอวห้อยลงมา

เซเลนา ไกรมส์

ไอวิสะดุ้ง กูลตนนั่นดูดีเหมือนดาราหนึ่งอย่างที่เธอจำได้ ผิวมองเรืองรอง
โหนกแก้มเป็นสัน และริมฝีปากสีแดงสด ผมสีเข้มของเซเลนาเป็นกรอบล้อม
ใบหน้าบอบบางทำให้ดวงตาสีฟ้าคมเข้มนั้นดูเฉียบคมขึ้นกว่าเดิม

"ขนาดใช้ทั้งกวีต เจ้าใจนั้นก็ยังไม่บอกอะไรเราเลย" เธอพูดอย่างฉุนเฉียว
เสียงแข็งกร้าวของเธอทำให้ไอวิตัวสั่น "ฉันน่าจะฆ่าเขาเร็วกว่านั้น คุณแน่ใจนะว่า

โหลแห่งเงาอยู่บนเรือ"

"เซ่รุ่มตามรอยที่ผมใช้ช่วยแกะรอยได้แม่นยามาก" คู่สนทนาของเซลเลนา กล่าวเสียงฟังหวีดหวิวราวกับเจ้าของเสียงพูดผ่านขลุ่ยแฉว "โหลนั้นอยู่บนเรือ แน่นอน ไม่อย่างนั้นแล้วผมคงไม่ติดต่อกับคุณ"

ผู้พูดก้าวออกจากความมืด เขาดูเหมือนตึกแดนดำข้าวขนาดเท่ามนุษย์ ผิวเรียบสีเขียวและศีรษะแบนรูปสามเหลี่ยม มีตาสี่เหลี่ยมกลังเมื่องขนาดเท่าขาม ใส่สลัดสองดวงติดอยู่ ปากล่างแหลมห้อยลงมาจากขากรรไกร และไอวิกินับรยางค์ บางๆ เหมือนกิ่งไม้ที่ยื่นออกมาจากสุทขนสัตว์สังัดสีเขียวมรกตได้หกอัน รยางค์ สองอันเป็นขา อีกสี่อันถูกปรับใช้เป็นที่มือและกรงเล็บเป็นเดือยแหลม ปีกโค้งสีเขียวเหมือนผ้าไหมยื่นออกมาเหนือกระดูกสะบัก

ไอวิกิกระดกถอยด้วยความสยดสยอง เธอไม่แน่ใจว่าเขาเป็นผู้ตายเผ่าพันธุ์ อะไร เขาไม่ใช่กุลเหมือนเซลเลนาแน่นอน

"ผมจะค้นดูสินค้าต่อไปจนกว่าเรือจะเทียบท่า" เขาให้คำมั่น "เรือลำนี้ มีกำหนดไปถึงลอนดอนตอนเช้าตรู่"

"ลอนดอนหรือ" เซเลนาเลิกคิ้วด้วยความประหลาดใจ "แต่เยี่ยมไปเลย วันพรุ่งนี้ลันดินอร์เปิดการค้าขายประจำฤดูใบไม้ผลิแล้ว ใครสักคนต้องเอาโหล ไปที่นั่นแน่ๆ" เธอยิ้มเยาะ "พวกเขาไม่รู้ว่่าสิ่งนั้นมีพลังของแพนดอร่า รอดจนกว่า จะชนของขึ้นจากเรือเถอะ แล้วค่อยไปตามล่าโหลในลันดินอร์ และหาให้ไวละ"

มนุษย์ตึกแดนค้อมศีรษะลง "ตามที่คุณต้องการ วูลฟส์เบน"

ไอวิตัวสันสะท้าน วูลฟส์เบนคือชื่อรหัสของเซลเลนา ส่วนสมาชิกคนอื่นๆ ของเดิร์จคือ แร็กเวิร์ด แบล็กคลอว์ ไนต์เซด เฮมล็อก และมังกัสสูด ตั้งชื่อตาม ยาพิษเช่นกัน

"และติดต่อกันอีกครั้งเมื่อได้ข่าวอะไร" เซเลนาพูดต่อ "ฉันจำเป็นต้องได้ โหลนั้นมาโดยเร็วที่สุดเท่าที่ทำได้ ไม่มีเวลาให้เสียแล้ว" เธอถอดถุงมือผ้าซาติน สีดำข้างหนึ่งออกและสำรวจนิ้วมือ ผิวบนมือนั้นเป็นสะเก็ดและเน่าเปื่อย หนอง สีเหลืองไหลซึมออกมา ไอวิกิเป็นอนสายตาดำหนึด้วยความรังเกียจ "ยุครุ่งโรจน์ของ

เดิร์จกำลังจะมาถึง" เซเลนาติดหนอนตัวหนึ่งออกจากข้อนี้ "อีกไม่นานพวก
มักเกอร์จะเข้าใจว่าการอาศัยอยู่ในความมืดเป็นยังไง"

ไอวีไม่แน่ใจว่าเซเลนา ไกรมส์หมายความว่าอย่างไร แต่มันไม่น่าจะเป็น
เรื่องดีหรอก "มักเกอร์" เป็นคำนำชนลูกที่ใช้เรียกชาวธรรมดาที่ถูกตัดสินด้วย
สายเลือดว่าไม่มีสิทธิ์รู้อะไรก็ตามเกี่ยวกับโลกไม่ธรรมดา

ทันใดนั้นอะไรบางอย่างก็ชนแขนไอวี เธอร้องเสียงแหลมด้วยความตกใจ
เซบียนอยู่ข้างเธอ วาเลียนยืนอยู่หลังเขาห่างไปเล็กน้อย เสียงซู่ฟ่อโครธกรีย์ดัง
ไปทั่ว ทำเอาคนที่ตื่นคอไอวีลุกชัน

"สายลับ" มนุษย์ตึกแดนคำราม หวาดระทบกัน

เงาเหลวหมดฤทธิ์แล้ว

เซเลนาตะโกน "จับพวกมันให้ได้!"

มนุษย์ตึกแดนสยายปีกออกดังฟู่ และทะยานขึ้นสู่อากาศขณะที่เซเลนา
พุ่งมาทางไอวี

ไอวีออกวิ่ง เท้าของเธอย่อไปบนดาดฟ้าเรือ วาเลียนวิ่งเต็มฝีเท้านำหน้า
เลียวเข้าไปในทางเดินช่องถัดไป ไอวีวิ่งตามเขาไปและเกือบชนกับเซบ

"วิ่งต่อไป!" เขาร้องพลางโบกแขน "เจ้ามนุษย์แมลงตามหลังเรามาติดๆ
แล้ว"

พวกเขาได้ยินเสียงกระพือปีกเป็นลางร้ายเหนือศีรษะ เซบคว่ำงูไม่ธรรมดา
อันยิ่งใหญ่ออกจากเสื่อมีฮู้ดและกระซิบอะไรบางอย่างเข้าไปทางปากงู

"โยนมานี่" วาเลียนตะโกน

เซบโยนงูลอยโด่ง แล้ววาเลียนก็รับงูไว้ด้วยมือข้างหนึ่งก่อนไหลตัวไป
หยุดข้างราวกันเรือ ถัดออกไปนั้นเป็นท้องทะเลสีดำ "เราต้องโดด" วาเลียนบอก
พวกเขา พลางหายใจหอบ "เชื่อใจฉันนะ" เขาใช้มือข้างหนึ่งยันตัวและกระโดด
ข้ามกราบเรือไป

เซบรุนไอวีไปข้างหน้า "ไอวี ไป!"

เธอปีนขึ้นราวกัน แอบมองกลับหลังไป เซเลนา ไกรมส์กับมนุษย์ตึกแดน

เกือบถึงตัวพวกเขาแล้ว เธอสูดหายใจเฮือกใหญ่เข้าเต็มปอดแล้วกระโดดลงไป
ในคลื่น

แขนขาเธอบัดป่าย เธอเหลือบเห็นถุงไม้ธรรมดาสะบัดอยู่ไกลเกินเอื้อม
ถึง สันรองเท้าบาสเกตบอลสีแดงของวาเลี่ยนหายเข้าไปในนั้น

"โออออวี!" เซบเรียก ขณะร่วงลงมาข้างหลังเธอ

สายลมกรีดร้องในหูขณะที่เธอบังคับแขนลงและเล็งศีรษะไปที่ปากถุงเพื่อ
มุดเข้าไปในนั้น